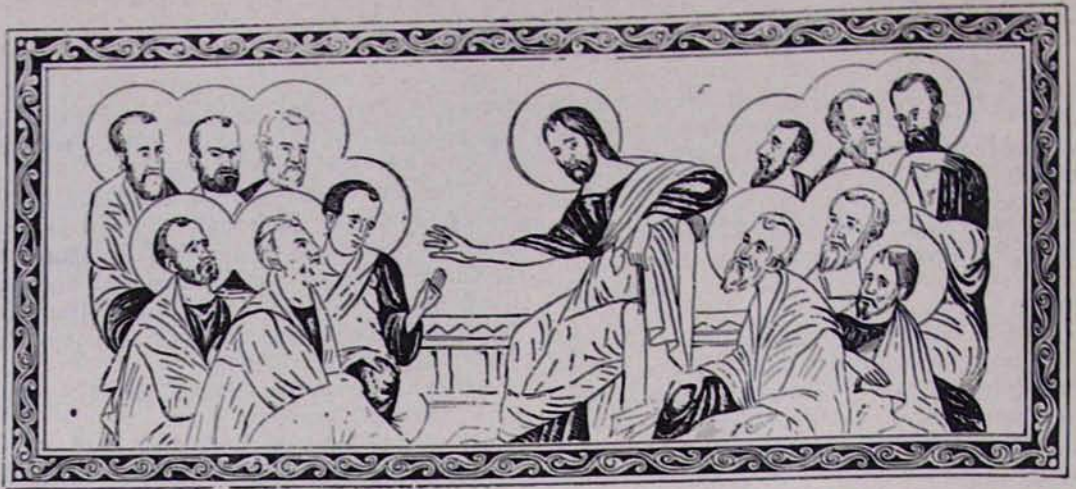

ԱՂՈԹՔԻ ԿԱՐԵՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

«Յանուն Հօր և Որդւոյ և Հոգւոյն Սրբոյ.
ամէն»:

«Ընդդէմք և տացի ձեզ, հայցեցէք և
գտջիք, բախեցէք և բացցի ձեզ» (Մատթ.
Է 7):

Սիրելի հավատացյալ ժողովուրդ,

Բոլոր այն մխիթարություններից, որոնք
մարդ կարող է ստանալ այս աշխարհում,
ոչ մի բան չի կարող համեմատության մեջ
դրվել այն հոգեպարար երանության հետ,
որ կարող է մեզ տալ աղոթքը:

Աղոթքը մարդու արտի և հոգու վերա-
ցումն է դեպի Աստված, Վերջինիս հետ
նրա ներքին զրույցը: Ինչպես ասում է
մեծն Նարեկացին՝ «Ի խորոց արտի խօսք
ընդ Աստուծոյ», այսինքն՝ արտի խորքերից
խոսք Աստուծո հետ:

Դեռևս Հին Կտակարանում (Գիրք Երկ-
րորդումն Օրինաց) Աստված պատվիրում է
մեզ օրհնել «զՏէր Աստուած քո ի վերայ
երկրին քարոյեան զոր ետ քեզ... յիշեա-
ցես, զի նա տայ քեզ ոյժ առնել զօրոյսին»
(Ը 10, 18): Նույնն է պատվիրում Նա եզե-
կիել մարգարեի քերականով՝ ասելով. «Եւ
հնչեցէք առ ին զբանս ձեր, և ես լուայ»
(ԼԵ 13):

Ոչ միայն խնկարույր աղոթքներ, այլ նաև
հիասքանչ բանաստեղծություններ կարելի
է համարել Հին Կտակարանում տեղ գտած
Սաղմոսաց և Ժողովողի գրքերը:

Ս. Գրքում շատ են այնպիսի օրինակնե-
րը, երբ մեծ մարդիկ, սուրբեր, աղոթքի
շնորհիվ կատարում էին բազում մարդկա-
յին ուժերից վեր գործեր: Այդպես էր Մով-
սես մարգարեն, երբ քառասուն տարվա ա-
նապատում դեգերումից հետո կարողացավ
ստաջնորդել իր ժողովրդին Ավետյաց Եր-
կիր: Այդպիսին էին մեծ մարգարեները,
բահանայապետներն ու ստաջնորդները:

Ավետարանում, որն ինչպես գիտենք,
նվիրված է մեր Փրկչի՝ Հիսուս Քրիստոսի
կյանքին ու գործունեությանը, նույնպես
շատ են աղոթքի անհրաժեշտության և օգ-
տակարության վերաբերյալ օրինակները:
Քրիստոս ինքն է սովորեցնում իր աշա-
կերտներին «Հայր մեր» աղոթքին, որի հա-
մար և այն կոչում ենք Տերունական, այ-
սինքն՝ մեր Տիրոջ կողմից հաստատված:

Քրիստոսի կյանքի մեծագույն իրադար-
ձությունները առաջնորդվում էին ոչ այլ
կերպ, քան աղոթքով: Հիշենք թեկուզ Գեթ-
սեմանի պարտեզում Նրա ձերբակալումից
և մահվան դատապարտվելուց առաջ կա-
տարած արտաճմիկ աղոթքը առ Աստված:

Քրիստոսի հարությունից և համբարձու-
մից հետո Նրա աշակերտները՝ առաքյալ-
ները, ապրում էին իրենց ամենօրյա ա-
ղոթքներով: Նրանք աղոթում էին իրենց
ծանր, բազում հալածանքներով լի կյանքը
պատվով ավարտելու, փառքով պսակելու

ու Երկնային Թագավորությանը արժանապատիվ համար: Այս առթիվ Պողոս առաքյալը իր «Առ Եփեսացիս» թղթում ասում է. «Ամենայն աղօթիք և խնդրածովք աղօթյալ առնել յամենայն ժամանակի Հոգուով, և ի նոյն տքնեսիք ամենայն ծուծկալութեամբ և խնդրածովք վասն ամենայն սրբոց» (Զ 18—19):

Եկեղեցական մեծ հայրերը և մեր ուսուցիչները, ողջ եկեղեցական պատմությունը լավագույն վկայությունն են աղոթքի ու նրա վրա հիմնված քրիստոնեական հավատքի անհրաժեշտության:

Ահա այսպիսի կարևորություն է ներկայացնում մեզ համար աղոթքը, սիրելի հավատացյալներ: Եթե կարելի է այսպես արտահայտվել, աղոթքը մարդու հոգևոր կյանքի առաջին պայմանն է, նրա շունչը: Ինչպես մարմնավոր մեր շնչառությունը անհրաժեշտ է գոյության համար կարևոր ուժերը պահպանելու, այդպես էլ աղոթքը օգնում է մարդուն՝ իր մեջ ընդունելու հոգևոր գոյի՝ Աստուծո ներկայությունը մեր մեջ: Ինչպես ծովի կամ օվկիանոսի հատակում եղած մարգարիտները մի տեսակ կաղապարվում, արտաքուստ պաշտպանվում են աճխոցելի պատյաններով՝ խեցիներով, այդպես էլ կյանքում մեր հոգու մաքրամաքուր մասերը պարուրում ենք, զրահավորում աղոթքով: Եվ, վերջապես, թշվառության, հիվանդության, թերության կամ մահվան անկողնում մեր միակ անբաժան ընկերն է աղոթքը, որ չի հեռանում մեզանից, չի լքում մեզ, այլ դառնում է մեր ուղեկիցը դեպի հավիտենություն:

«Ոչինչ այնքան չի քաղցրացնում մարդու կյանքը, ինչպես աղոթքը»: այսպես է պատկերել աղոթքի արժեքն ու մեծությունը Ընդհանրական Եկեղեցու մեծագույն սրբերից մեկը՝ Հովհան Ոսկեբերանը:՝

«Խնդրեցէք և տացի ձեզ, հայցեցէք և գտցիք, բախեցէք և բացցի ձեզ»:

Աղոթքը հոգևոր վարժությունների շարան է, որ մարդուն կենդանություն է պարգևում,

լցնում նրա հոգին լավատեսությամբ, ապրելու ու գործելու տենչով: Աղոթքն ընդունակ է մաքրելու մարդուն, վեհացնելու նրա հոգին, սովորեցնելու՝ տեսնել կյանքում միշտ քարին, մաքուրը, վսեմը: Ոչինչ աշխարհում ի վիճակի չէ կասեցնելու, փակ պահելու իր դռները մարդու կողմից անկեղծորեն արտասանված ու նրա մաքուր սրտից բխած աղոթքի դիմաց:

Հայաստանյայց Առաքելական Եկեղեցին՝ մեր սուրբ Եկեղեցին, իր բազմապիսի հրաշապատումներով, իր փառավոր անցյալով ու աչսօրվա ներկայով այս ամենի լավագույն ապացույցն է: Եթե Հայկի աղետի պրկությունն ու նետի սրընթաց թոփքը որոշեցին Հայոց երկրի սահմանները, ապա աղոթքով կառուցվեցին մեր տաճարները, աղոթքով գրվեցին հայ գրքերը, շարականները:

Եվ, վերջապես, աղոթքը խաղաղության աղբյուր է և նրա պահապանը: Իսկ որքան կարոտ է հիմա աշխարհը խաղաղության, երբ իր կատարելությամբ հանդերձ դեռևս այսօրվա տկար այս Գունդը մի բուռ մարդկանց չար կամքով «խոտատում է» կանգնել պատերազմների ուղու վրա, այսինքն հասնել ինքնակործանման:

Սակայն մարդիկ, որ շատ բան են տեսել, չեն ուզում այդ: Լինեն դրանք ծերունական ջրակալած աչքեր թե մանկան, որն ամեն ինչի մեջ արև է տեսնում ու կապույտ երկինք, ջահել մոր թե ... բոլորը կարոտ են խաղաղության, կարոտ՝ հոգու հանգրստության, կարոտ՝ աղոթքի:

Ուստի և մենք ևս, սիրելի ժողովուրդ, միացնենք մեր աղոթքները այժմ առ Աստված ու մեկս մյուսին ցանկանք, մաղթենք խաղաղություն, անդորր ու երջանկություն: Թող Աստուծո շնորհաբեր Աջը լինի ձեր վրա այժմ և միշտ և հավիտյան հավիտեմից. ամեն:

ԱՆԱՆԻԱ ՎԱՐԴԱՊԵՏ ԱՐԱԲԱԶՅԱՆ

